ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ
11 ΟΚΤ. 1989

Αἱ καλλιτεχνικαὶ ἐκδηλώσεις

ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΡΟΥΜΠΙΝΣΤΑΪΝ

Εἰς τὴν αἴθουσαν «Ὀρφεὺς»

Οἱ φιλομουσοι Ἀθηναῖοι καὶ Πειραιάτες εἶχαν τὴν καλὴν τύχη μὰ καὶ τὸ σπάνιο προνόμιο γ' ἀκολούσουν μέσα σ' ἕνα δεκαπέριφο δύο μεγάλους μουσικοὺς καὶ ἀφφὰ στους δεξιοτέχνες καὶ ἕνα περίφημο καὶ ὀνομαστὸ χορευτὴ καὶ χορογράφο. Πρόκειται γιὰ τὸν νέο τολεντοῦχο βιολονίστα Ἰσαὰκ Στέρν, ποὺ ἤρχαμψα ἤδη καὶ γιὰ τὸν ὀπέρχαν ἀριστοτέχνη τοῦ πιάνου τὸν ξεχωριστὸ καλλιτέχνη Ἄρθουρ Ρουμπινστάϊν καὶ τὸν κατσπλὴκτικὸ — στὸ τρομερὸ παιδὶ τοῦ χοροῦ, καθὼς τὸν ἀποκαλοῦν — τὸν νέο Γάλλο χορευτὴ καὶ χορογράφο Ζὰν Μπαμπιλλέ, μὲ τὸ ἀέρινο συγκόρυμπά του.

Στὰ 1934 οἱ Ἀθηναῖοι εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ θαυμάσουν γιὰ πρὼ τὴ φορὰ τὴν καλλιτεχνικὴ δύναμι γιὰ τὴν ἀπέραντη μουσικότητα τοῦ "Αρτουρ Ρουμπινστάϊν, ποὺ μέσα στὰ συνεμηπιευτικὰ κελεύσματα τῆς «μπαγκέτας» τοῦ Δημήτρη Μητροπούλου, ἀπέδωσε κατὰ μοναδικὸ τρόπο τὰ μουσουργήματα τοῦ προγράμματος τοῦ Μετὰ 23 χρόνια, οἱ Ἀθηναῖοι, χάρηκαν καὶ πάλι τὴν ὑποδλὴπτικότητα τῶν ἐρμηνειῶν μπημε.ωδῶν ἀλλὴθινὰ ἐκτελέσεων καθὼς εἶναι, ἡ «Ζουάτα σὲ ἀτ ἔλ.» (Ἀπασσιονάτα) τοῦ Μπετόβεν, τὸ «Καρνεβάλ» ὀρ. 9 τοῦ Σούμαν, τοῦ μετεγράφηκαν γιὰ πιάνο καὶ ἀφιερώθηκαν στὸν Ρουμπινστάϊν καὶ ἡ μεγάλη «Πολωνέζα», ἡ «Μπαλλάντα σὲ σόλ ἐλάσ σπουδὲς» καὶ τὸ «Νυκτερινὸ σὲ ρὲ ὑφ.» τοῦ Σοπέν. Ὅμως ἡ ἀτόδοσι τῶν ἔργων αὐτῶν φέτος σπτὴθηροδλοῦσε ἀπὸ ἕνα ἀκόμη ποσὸν, τὴν ὡριμότητα. Τὴν ἀνεμλὴ γέννη, τὴν φλόγα. Ὁ ἀσπρομάλης ἐνδοξος βιρτουόζος, δὲν ἔδωσε ἤχους «πλικτοῦ ὀργάνου» μὲ τὰ θαυμάσια δάκτυλά του, ἀλλὰ φθόγγους θείους τρανσυδιοῦ ποὺ δόνησε τὶς χορδὲς τῶν ψυχῶν τοῦ ἀπέραντου διαλεχτοῦ ἀκροατηρίου καὶ τὰ συνέπτιε μὲ τὴ νοησιακὴ τῆς τοιήσεως, τοῦ πνεύματος, τοῦ αἰσθήματος, τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως.

★

Ὁ διαπρεπὴς πιανίστας χάρισε καὶ ἄλλες ἀξέχαστες ὄρες στοὺς θιμασμένους γιὰ ἀλθὴθινὴ τέχνη φιλομούσους Ἀθηναίους προχθὲς βράδυ, στὸν «Ὀρφέα», ποὺ συμμετεῖχε ἀάν σολίστ μὲ τὴν ὀρχήστρα μας, ποὺ διηθύνει ὁ ἀφομαλσικὸς κ. Θ. Βοβαγιάννης. Ὁ Ρουμπιστάϊν ἐρμήνευσε δύο «κοντέρτα». Τὸ «Ἔτερπτο» τοῦ Μπετόβεν καὶ τὸ «Λεύτερο» τοῦ Ρεγκαντίνωφ — δύο ἔργα τελείως ἀντίθετα — ποὺ ὅμως, τέλεια κάτοχος τῶν σελίδων αὐτῶν, εἰσέδυε θαυμαστὰ στὸν κόσμο τοῦ Μπετόβεν, φιλοσοφεῖ καὶ προβαίνει στὸν χαθορισμὸ τῶν χαρακτήρων. Ἔνῶ τὴν τρυφερότητα τὸ πάθος καὶ τὸν ρομαντισμὸ τοῦ Ρογμανίνωφ ἀποδίδει κατὰ τὸν πιὸ περίλαμπρο τρόπο. Βοηθοῦμενος δὲ ἀπὸ τὴν δεξιοτεχνικὴ του τελειότητα, ἀπὸ τὴν πειστικότητα καὶ τὴν ἀστιμὴ γραμμή, ἀνιδοξέιχνει τὸ θαυμάσιο ἔργο.

Ὁ κ. Βαβαγιάννης καὶ ἡ ὀρχήστρα μας, ποὺ στὴν ἀρχὴ τοῦ προγράμματος μᾶς ἔδωσαν μιὰ ἱκανοποιητικὴ ἐρμηνεία τῆς «Τραγικῆς Εἰσαγωγῆς» τοῦ Μπράμς, συνόδευαν περίφημα τὸν ξένο καλλιτέχνη καὶ δίκαια μοιράστηκαν μαζὶ του τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὰ ἀποθεωτικὰ χειροκροτήματα τοῦ συκνότατου ἀκροατηρίου. Ὁ κ. Ρουμπινστάϊν ἔδωσε καὶ στὶς δύο ἐπιφανίσεις του ἀπὸ τρὶς «ἐμπίς».

ΙΩ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ